

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

navrhovatele: **obec K.**

sídlem X

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.

sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2

proti

odpůrci: **obec S. H.**

sídlem X

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chlostem

sídlem Na Zámecké 7, 140 00 Praha 4

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. X územního plánu S. H., schválené usnesením zastupitelstva obce S. H. dne 13. 12. 2017,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Navrhovatel je povinen zaplatit odpůrci na náhradu nákladů řízení částku 12 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce odpůrce JUDr. Tomáše Chlosta, advokáta.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se jako vlastník pozemku parc. č. X v katastrálním území S. H. o celkové výměře 66 955 m² návrhem podaným dne 21. 12. 2018 zdejšímu soudu domáhal zrušení opatření obecné povahy – změny č. X územního plánu S. H. schválené usnesením

Zastupitelstva obce S. H. dne 13. 12. 2017 (dále jen „změna ÚP“) v části textu „V podkapitole 6.1 Společná ustanovení, se v bodě označeném ,3)‘ text: ,těžba‘ nahrazuje textem: ,těžba nerostných surovin“ s účinností od právní moci rozsudku soudu.

2. Navrhovatel uvedl, že se na jeho pozemku parc. č. X v katastrálním území S. H. nachází nevyhrazené ložisko štěrkopísku, který má zájem těžít. Pozemek patřil podle územního plánu S. H. z r. 2009 do plochy SN – Smíšené nezastavěné plochy, přičemž změnou ÚP nedošlo ke změně jejího funkčního využití. V této ploše jsou připuštěny stavby podle § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zvláště komunikace účelové, pěší a cyklistické a zařízení a sítě technické infrastruktury a rozhledny. Mezi stavby vymezené § 18 odst. 5 stavebního zákona patří také stavby pro těžbu nerostů, pokud je územní plán výslovně nevylučuje. Územní plán obce S. H. v článku 6.1 odst. 3 uváděl, že na celém správním území obce je zakázáno provádět těžbu. Těžbou se přitom podle právního řádu České republiky rozumí těžba dřeva, tedy mýcení lesních porostů ve smyslu zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lesích“). Činnost spojená se získáváním štěrkopísku je podle zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) činnost hornická. Hornická činnost ani těžba nerostných surovin nebyla územním plánem S. H. explicitně zakázána. Navrhovatel tedy měl za to, že jeho záměr hornické činnosti na pozemku je přípustný. Změnou ÚP došlo k úpravě článku 6.1 odst. 3 tak, že je na celém správním území obce zakázáno provádět těžbu nerostných surovin, čímž bylo vyloučeno využití pozemku navrhovatele pro dobývání štěrkopísku.
3. Navrhovatel předně poznamenal, že konkretizací zákazu těžby na zákaz těžby nerostných surovin došlo k zásadní změně významu článku 6. 2. 14, neboť byly z přípustných staveb podle § 18 odst. 5 stavebního zákona v ploše SN vyřazeny stavby pro těžbu nerostů, aniž by to bylo v tomto článku výslovně uvedeno.
4. Navrhovatel namítl, že vyloučení možnosti provádět hornickou činnost na jeho pozemku je v rozporu se zákonem, cíli územního plánování i požadavkem na šetrné využívání přírodních zdrojů. Poukázal přitom na ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o geologických pracích“), podle kterého orgány územního plánování a stavební úřady vycházejí při své činnosti z výsledků geologických prací s cílem zajistit v co největší míře zejména ochranu zjištěných a předpokládaných ložisek nerostů a zdrojů podzemních vod a vytvářet podmínky pro jejich hospodárné využití. Mimo toho podle § 15 odst. 1 horního zákona: „K včasnému zabezpečení ochrany nerostného bohatství jsou orgány územního plánování a zpracovatelé územně plánovací dokumentace povinni při územně plánovací činnosti vycházet z podkladů o zjištěných a předpokládaných výhradních ložiskách poskytovaných jim ministerstvem životního prostředí České republiky; přitom postupují podle zvláštních předpisů a jsou povinni navrhnout řešení, které je z hlediska ochrany a využití nerostného bohatství a dalších zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější.“ Změna ÚP dle navrhovatele „vyloučila těžbu nerostných surovin, aniž by pro takovou skutečnost existoval objektivní závěr, a aniž by byl takový závěr odůvodněn“, což dle navrhovatele odporuje čl. 7 Ústavy České republiky, podle kterého stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů, za což zjevně znemožnění využívání přírodního zdroje považovat nelze.
5. Navrhovatel dále namítl, že ložisko štěrkopísku na jeho pozemku představuje limit území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona, který podle Rozboru udržitelného rozvoje

území Středočeského kraje, 3. úplné aktualizace z června 2015, která byla územně analytickým podkladem, bylo třeba brát při zpracování změny ÚP v úvahu. Rozbor udržitelného rozvoje území Středočeského kraje ukládá upřesnit oblasti s významným podílem povrchové těžby a stanovení podmínek pro tyto oblasti s ohledem na sídelní strukturu a na principy ochrany a tvorby krajiny. Podle navrhovatele je tedy zřejmé, že změna ÚP je v přímém rozporu s tímto územně analytickým podkladem, neboť se nevypořádala s plochami, kde je možná těžba, ani nestanovuje podmínky využití těchto ploch.

6. Navrhovatel také namítl, že změna ÚP odporuje Zásadám územního rozvoje Středočeského kraje, které podporují ochranu ložisek nerostů, označují je za přírodní hodnoty a ukládá nižším stupňům územně plánovací dokumentace chránit ložiska nerostného bohatství a umožnit jejich šetrné a hospodárné využívání.
7. V tomto ohledu navrhovatel doplnil, že jeho záměr těžit na pozemku štěrkopísek byl Krajským úřadem Středočeského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, kladně posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí (stanovisko ze dne 18. 3. 2010, č. j. 046111/2010/KUSK/OŽP/Ven), a tedy není v rozporu se základními cíli územně analytických podkladů a územně plánovacích podkladů. Podle navrhovatele proto územní plán S. H. nemůže obsahovat paušální zákaz těžby nerostných surovin, který je zcela neodůvodněný a nevypořádává se se zněním nadřazené územně plánovací dokumentace a územně analytických podkladů.
8. Navrhovatel dále namítl, že odpůrce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným způsobem neodůvodnil zamítnutí námitek žalobce. Podle navrhovatele tím došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
9. Na závěr namítl, že návrh změny ÚP měl být posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o posuzování vlivů) a pokud tak nebylo učiněno, považuje to za zásadní pochybení.
10. Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že považuje tvrzení navrhovatele, že územní plán S. H. v původním znění z roku 2009 zakazoval na celém území provádět těžbu dřeva a že změnou ÚP došlo k zákazu těžby nerostných surovin, za nesprávné. Podotkl, že i podle obecného výkladu (např. internetové encyklopedie Wikipedia) se těžbou rozumí dobývání nerostných surovin z pozemské přírody. Těžební průmysl je pak odvětvím průmyslu zabývajícím se těžbou, resp. dobýváním přírodních zdrojů z povrchu planety. Odpůrce v tomto ohledu poukázal na stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu, ředitele odboru hornictví, ze dne 11. 10. 2017, sp. zn. MPO62962/2017, které je součástí spisu, kde je konstatováno: „*Připomínka obce K., která nesouhlasí se zákazem těžby nerostných surovin na území obce, je bezpředmětná, jelikož tento zákaz vychází ze stále platného územního plánu S. H.*“. Nadto je dle odpůrce význam zákazu těžby v původním znění územního plánu obce navrhovateli znám z řízení proti Krajskému úřadu Středočeského kraje a následného řízení před Městským soudem v Praze (sp. zn. 9 A 235/2010) a Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 3 As 36/2014). Odpůrce tedy uzavřel, že změnou ÚP došlo pouze k terminologickému upřesnění dosavadního zákazu těžby, nikoliv ke změně, jíž by mohl být navrhovatel dotčen.

11. Odpůrce dále poznamenal, že navrhovatel dne 27. 2. 2017 nepodal námitky, nýbrž připomínky ke společnému projednání změny ÚP ve smyslu § 50 odst. 3 stavebního zákona, neboť námitky lze podávat pouze v rámci veřejného projednání podle § 52 odst. 2 stavebního zákona, přičemž k němu žádná námitka navrhovatele podána nebyla. Přesto se odpůrce s připomínkami navrhovatele v odůvodnění změny ÚP vypořádal jako s námitkami. Proto odpůrce nepovažuje námitku navrhovatele, že se s jeho námitkami nevypořádal, za důvodnou, a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že navrhovatel podal pouze připomínky, na jejichž vypořádání nelze klást stejné nároky jako na vypořádání námitek ve smyslu § 172 odst. 5 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 237/2016-33).
12. K argumentaci navrhovatele, že změna ÚP nerespektuje zákon o geologických pracích, odpůrce znovu zdůraznil, že změnou ÚP nedošlo k žádné změně v možnosti těžby na území obce. Podle § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“) se změna územního plánu vydává v rozsahu měněných částí územního plánu.
13. Odpůrce k související argumentaci žalobce o požadavku na šetrné využívání zdrojů zakotveném v horním zákoně uvedl, že neplýtvání přírodními zdroji znamená využití pouze nezbytného množství. Územní plán z roku 2009 podle odpůrce požadavek šetrnosti zachovává, neboť do budoucna nevylučuje změnu.
14. Na závěr odpůrce k argumentaci navrhovatele o rozporu s Rozborem udržitelného rozvoje území Středočeského kraje z června 2015 poznamenal, že navrhovateli soulad změny ÚP s tímto dokumentem nepřísluší hodnotit. To dle jeho mínění náleží Krajskému úřadu Středočeského kraje, který ve svých stanoviscích ze dne 4. 5. 2017 a 16. 5. 2017 soulad potvrdil. To lze dle odpůrce vztáhnout i na argument navrhovatele o rozporu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje.
15. Odpůrce na základě uvedených skutečností navrhl, aby soud návrh zamítl a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.
16. Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce uvedl, že se v jeho případě nejednalo o připomínky, ale o námitky, neboť je vlastníkem pozemku parc. č. X v k. ú. S. H., jehož se změna ÚP přímo dotýká. Argumentaci odpůrce ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu nepovažuje důvodnou, neboť v případě územního plánu je zvláštní právní úpravou stavební zákon, který se použije namísto obecné úpravy správního řádu.
17. K argumentaci odpůrce, že změna ÚP pouze terminologicky upřesnila dosavadní zákaz těžby a nejednalo se o změnu, kterou by byl navrhovatel dotčen na svých právech, navrhovatel oponoval, že pokud by byl význam pojmu těžba v původním znění územního plánu jasný, nebyl by důvod jej měnit. Právě změna spočívající v uvedení textu „těžba nerostných surovin“ dle navrhovatele neklamně svědčí o tom, že územním plánem nebyla těžba nerostných surovin zapovězena. Zopakoval, že právní řád užívá tento termín pouze v souvislosti s těžbou dřeva. Odkaz odpůrce na Wikipedii či výklad pojmu těžební průmysl považuje za irelevantní.
18. Navrhovatel dále uvedl, že znemožnění těžby není šetrná ochrana využívání přírodních zdrojů ve smyslu horního zákona. Územní plán má dle navrhovatele respektovat ložisko nerostu a umožnit jeho dobývání při splnění určitých podmínek.

19. Navrhovatel na závěr uvedl, že je oprávněn vytýkat územnímu plánu jakékoli skutečnosti, které se dotýkají jeho práv a povinností. Je tedy oprávněn namítat i rozpor se Zásadami územního rozvoje, neboť zakotvují nezbytnost vytváření podmínek pro šetrné využívání ložisek nerostů, za něž nelze kompletní zamezení jejich využívání považovat.
20. Při jednání konaném dne 17. 9. 2019 zástupce navrhovatele uvedl, že v napadené změně ÚP bylo provedeno potřebné upřesnění, protože v ÚP z r. 2009 není zřejmé, jak pojem těžba vykládat. Navrhl proto zrušení změny ÚP tak, jak navrhoval v návrhu a dále žádal, aby byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Zástupce odpůrce k návrhu uvedl, že se nejedná o změnu ve vlastním slova smyslu, ale jen o upřesnění pojmu. Navrhoval, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

21. Podle kapitoly 5. změny ÚP se v podkapitole 5. 1. *Základní koncepce uspořádání krajiny* mění text v poslední větě tak, že se text „pro těžbu nerostů“ nahrazuje textem „pro těžbu nerostných surovin“.
22. Podle kapitoly 6. změny ÚP se v podkapitole 6. 1 Společná ustanovení v bodu 3 text „těžba“ nahrazuje textem „těžba nerostných surovin“.

Soud v předmětné věci postupoval podle následně uvedených ustanovení právních předpisů:

23. Podle § 172 odst. 5 správního řádu: *„Vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, nebo, určí-li tak správní orgán, i jiné osoby, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, mohou podat proti návrhu opatření obecné povahy písemné odůvodněné námitky ke správnímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho zveřejnění. Zmeškání úkonu nelze prominout. O námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává. Jestliže by vyřízení námitek vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko. Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1). Proti rozhodnutí se nelze odvolat ani podat rozklad. Změna nebo zrušení pravomocného rozhodnutí o námitkách může být důvodem změny opatření obecné povahy.“*
24. Soud předně konstatuje, že z veřejných údajů katastru nemovitostí dostupných na webovém portálu <https://www.cuzk.cz/> vyplývá, že navrhovatel je vlastníkem předmětného pozemku parc. č. X v katastrálním území S. H., a tudíž není pochyb o jeho aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení části změny ÚP. Soud proto přezkoumal změnu ÚP v mezích navrhovatelem uplatněných námitek (viz § 101d odst. 1 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jejího vydání (viz § 101b odst. 3 s. ř. s.).
25. Při přezkumu OOP soud vycházel z ustanovení § 101d s. ř. s., že soud je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu.
26. Soud nemá pochyb, že odpůrcem v předmětné věci je obec S. H., jelikož byla pořizovatelem změny ÚP, přičemž z ustanovení § 5 a § 6 stavebního zákona plyne, že si odpůrce neosoboval žádná oprávnění, jež by mu nenáležela.

27. Soud tedy přistoupil k posouzení souladu postupu vydání změny ÚP se zákonem stanoveným postupem. Navrhovatel namítl, že odpůrce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným způsobem neodůvodnil zamítnutí jeho námitek. Podle navrhovatele tím došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Soud předně konstatuje, že navrhovatel vznesl vůči návrhu změny ÚP námitky, nikoliv připomínky, jak se domníval odpůrce, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, je pro posouzení charakteru argumentace relevantní, že ji vznesl vlastník nemovité věci. Soud však odůvodnění změny ÚP, respektive vypořádání námitek navrhovatele nepovažuje za nedostatečné. Odpůrce popsal jednotlivé argumenty navrhovatele a s každým se srozumitelně vypořádal. Navrhovatel ostatně v návrhu nekonkretizoval, jaká jeho námitka byla vypořádána nedostatečně, a proto soud povšechně přezkoumal vypořádání námitek navrhovatele v odůvodnění změny ÚP, přičemž neshledal žádné nedostatky. Námitka není důvodná.

Stěžejní námitku navrhovatele, že odpůrce přijetím změny ÚP znemožnil doposud přípustné využití pozemku navrhovatele pro dobývání šterkopísků, soud neshledal důvodnou. Ze změny ÚP jasně vyplývá, že těžba byla nepřipustná již před přijetím změny ÚP, která nepřipustnost této činnosti pouze vymezila pregnantněji. Svědčí o tom především kapitola 5. 1. *Základní koncepce uspořádání krajiny*, kde bylo před změnou ÚP explicitně uvedeno, že: „[V]krajíně nebudou zřizovány plochy pro těžbu nerostů a pro hromadnou rekreaci“. Změnou ÚP byl nahrazen text „pro těžbu nerostů“ textem „pro těžbu nerostných surovin“. Změnu kapitoly 6 *Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití*, kde byl text „těžba“ nahrazen textem „těžba nerostných surovin“, je tak nutné interpretovat právě v duchu základní koncepce uspořádání krajiny, která logicky i systematicky odpovídá podmínkám pro využití ploch s rozdílným způsobem využití. Soud proto konstatuje, že změna ÚP žádným způsobem nezasáhla do práv navrhovatele, neboť nijak nezměnila podmínky využití jeho pozemku. Zákaz těžby trvá již na základě původního územního plánu a změna ÚP se jej nedotkla. Námitka žalobce tedy není důvodná.

28. Soud v důsledku výše uvedené úvahy a závěru k ostatním námitkám navrhovatele: a) ložisko šterkopísku na jeho pozemku představuje limit území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona, b) že změna ÚP odporuje Zásadám územního rozvoje Středočeského kraje, které podporují ochranu ložisek nerostů a c) že záměr těžby byl kladně posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí a územní plán nemůže paušálně zakázat těžbu nerostných surovin, konstatuje, že pokud změna ÚP nepřinesla v otázce nepřipustnosti těžby na území obce oproti původnímu znění územního plánu obce nic nového, není argumentace navrhovatele o rozporu změny ÚP s předpisy a územně analytickými předpisy zakotvujícími nutnost ochrany nerostného bohatství relevantní. Soud proto neshledal námitky důvodnými, neboť takové námitky bylo možno vznášet jen vůči původnímu územnímu plánu, z něhož napadený zákaz vyplývá.
29. K obecné závěrečné námitce navrhovatele, že změna ÚP nebyla posouzena podle zákona o posuzování vlivů soud konstatuje, že navrhovatel nemůže úspěšně namítat porušení právních předpisů, pokud napadená úprava změny ÚP nezasahuje do jeho právní sféry.
30. Soud pro úplnost k poslední námitce navrhovatele konstatuje, že všeobecná nepřipustnost těžby na území obce S. H. byla v územním plánu obce z r. 2009 zakotvena, jak soud výše konstatoval, od samého počátku jeho účinnosti a změna ÚP tento zákaz (znovu)

nestanovila. Navrhovatel se tudíž podle § 101b odst. 1 s. ř. s. nemůže domáhat posouzení přiměřenosti tohoto omezení, neboť lhůta k obecnému přezkumu opatření obecné povahy ze dne 1. 12. 2009 (účinné od 17. 12. 2009) uplynula již 18. 12. 2012.

31. Soud tedy dospěl k závěru, že návrh není důvodný, a proto jej výrokem pod bodem I podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
32. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal odpůrci právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci úspěšný. Náklady, které odpůrci v řízení vznikly, spočívají v nákladech souvisejících s právním zastoupením odpůrce advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání vyjádření k návrhu a účast u jednání soudu) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna je dále tvořena třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 2 142 Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty, které je advokát plátcem. Celková výše nákladů, které odpůrci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12 342 Kč. Soud proto uložil navrhovateli povinnost zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám zástupce odpůrce JUDr. Tomáše Chlosta, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.